

Leia Starmann

Jeg har gitt ut to romaner før (Striper, 2006) og Mad (2011) på Cappelen/CappelenDamm. Som forfatter skapte jeg alteregoet Leia Starmann. Jeg møtte pressen i Batmandrakt og hadde bl.a. en performance på Chateau Neuf. Striper er selvbiografien til Leia Starmann, ei ung jente som reiser rundt i verden med et mål om å slå gjennom som den nye seriestjernen, mens hun både leser og tegner serier, og tar så mye dop at hun forsvinner inn i en fantasiverden i seriene hun leser og tegner. Historien glir inn og ut av en parallell virkelighet der Leia er helten, og den triste realiteten der hun er omgitt av mye elendighet. Mad handler om ei jente som vokser opp med en stefar som er sosiopat og ei mor som lar seg manipulere til å behandle dattera si verre og verre. Mad (Madelen) rømmer den dagen mora står og roper at hun skal ta livet av henne. Siden reiser hun rundt i verden og finner seg kjærester og venner som er omtrent like destruktive og hatefulle som "omsorgspersonene" hun vokste opp med.

De siste årene har jeg laget en del film, bl.a. trailer til romanen MAD og to infofilmer om Aktiv Ungdom for Hordaland Fylkeskommune. (se vedlegg)

Kerry May er mitt første sceniske verk. Manuset er på 54 sider og så og si ferdig. I workshopen skal materialet prøves ut med forskjellige spillestiler. Prosjektet skal forske på dynamikken som foregår mellom de store manipulatorene og ofrene deres, og hvordan man opplever mannlig versus kvinnelig forfengelighet og psykologisk manipulering.

Rammefortellingen handler om to søstre, Helena og Laura, som bor sammen. Laura er opptatt av okkulte temaer og åndelighet. Hun har bodd i et kollektiv i en hule i Granada og holder på å skrive bok om det. Helena skal bli designer, hun har på seg egendesignete klær. De kjekler om penger. Laura har akkurat arvet en god slump, mens Helena er blakk. Det ringer på døra og inn kommer Synnøve, en representant for Kerry May. Hun demonstrerer skjønnhetsprodukter og prøver både å selge og å verve søstrene til å begynne å jobbe for Kerry May. Hun mislykkes med begge deler. Laura er demonstrativt i mot sminke og skjønnhetsprodukter, hun håner og latterliggjør Synnøve og produktene hele veien. Det blir stadig språk og kulturkræsje mellom det innlærte selgerspråket til Synnøve og new age-terminologiene til Laura. Helena er kun opptatt av et tøyestykke hun syr på gjennom hele stykket (som viser seg å være en maske til et undertøysshow). Hun skal ha eksamen i design dagen etter. Rammefortellingen brytes opp av at foreldrene til søstrene dukker opp. Mora projisert som film på veggene. Hun veksler på å framstå som uskyldsren og engleaktig, en seksuell fantasi (i sexy svart undertøy og pisk) og sin virkelige natur; Et Monster. Faren er en tynn og skyggeaktig mann som ikke lengre har egne meninger. Han tar i mot skyllebøttene, jatter med på løgnene og lystre ordre om å plage døtrene sine og ta fra dem det de er mest glad i.

Helena og Laura prøver å takle mora på forskjellige måter, som å diskutere saklig mot urimelighetene hun kommer med, eller å gjøre fullstendig opprør, spraymale veggene og overdøve masingen med høy musikk.

Synnøve er i utgangspunktet en ung og usikker kvinne, men har fått forbedret selvtillitten etter at hun begynte å jobbe for Kerry May. (Det sier hun hvertfall til Helena og Laura før hun begynner på det innøvde foredraget om Kerry May og produktene hun selger). Hun ble vervet på et møte med vekkelsesstemning og en karismatisk, eldre kvinne i rød uniform. Denne kvinnen dukker også opp innimellom, projisert på veggene, og holder hjernevasken til Synnøve ved like. Hun messer om Kerry May, produktene og nødvendigheten av å selge mest mulig.

I workshopen vil vi ennå ikke ha gjort filmopptak, men vi får prøve ut forholdene mellom skuespillerne som senere skal på film med de som spiller på scenen.

Bakgrunnen for stykket er en sterk interesse for to temaer; menneskers forfengelighet og mekanismene rundt manipulatorer, hvordan disse forstyrrede personene kan skape diktatur på mikro- eller makronivå. Hvordan så mange lar seg bli holdt nede av dem, de lever i løgner og i konstant frykt og stress. Men også hvordan det går an å takle det på andre måter, som å gjøre opprør, og ved å nekte å føye seg gå fra å være offer til å utvikle en sterk personlighet, og ta eierskapet til seg selv og sin frihet, tilbake. Jeg er opptatt av å vise en kvinnelig manipulator i en kjernefamilie, da jeg tror de ofte er vanskeligere å gjennomskue siden de fleste tenker på hustyranner som mannlige og ofrene som kvinner. I tillegg til at mannlige ofre sjeldnere vil fortelle noen hva som foregår, for å ikke framstå som svake. Kvinnen i rød uniform viser manipulering på makronivå; hun manipulerer store masser av usikre kvinner så de tror de må kjøpe en haug med skjønnhetsprodukter for å holde mål.

Forfengelighet kan gi seg utslag i mange forskjellige retninger. En hippie kan være forfengelig ved demonstrativt å ikke være det man forbinder med kvinnelig forfengelighet; å ikke bruke eller ha noe kunnskap om sminke og skjønnhetsprodukter. Men hun kan smykke seg med new age-terminologi, astrologiske analyser og meditasjon (disse temaene trenger ikke være utslag av forfengelighet, men det fins utallige eksempler på at de er det, poserende hippier, her representert av Laura). Kerry May representerer det vi forbinder med skjønnhetstyranniet; bedriften som hjernevasker både ansatte og kunder til å bruke store beløp på produktene de selger. Ved å la Kvinnen i rød uniform, Synnøve, Laura og Helena spilles av menn, vil jeg reflektere rundt hvordan vi tenker på det kvinnelige versus det mannlige. Jeg vil prøve ut hvordan vi ser på denne typen klassisk forfengelighet som vi oftest tenker på som kvinnelig. Hvordan ser det ut når de som er hjernevasket til å være klassisk forfengelige, med mye sminke og hudprodukter, og den demonstrativt anti-forfengelige Laura, spilles av menn? Hvor forfengelig er det lov til å være, eller ikke være, da?

Samarbeidspartnere

Lene Therese Teigen skal være med og lede workshopen sammen med meg. Vi skal bruke tre dager i forkant for å klargjøre manuset, og tre dager på etterarbeid.

På skuespillerfronten har jeg med Jan Holden og Jorunn Lullau som foreldrene til Laura og Helena. Begge har jobbet frilans som skuespillere på Vestlandet siden begynnelsen av 90-tallet.

Laura skal spilles av Jone Torheim Slettebak og Synnøve av Mikael Andreas Sandøy. Begge nyutdannede/under utdanning skuespillere med lang fartstid i Immaturus, men også profesjonell erfaring fra DNS.

Dominika Sira (andre roller) er utdannet skuespiller og dukkefører fra Polen, det siste året har hun hatt suksess med etableringen av Open Window Theatre.